

GOD. 17 (1987.) BROJ 4.

**Glasilo Vicepostulature
Sluge Božjega
fra Ante Antića**

DOBRI OTAC ANTIĆ

**DOBRI
OTAC ANTIĆ**
Glasilo Vicepostulature
Sluge Božjega
fra Ante Antića
God. 17 (1987) Broj 4.

S A D R Ž A J

Urednikova riječ	1
Teološka razmišljanja o svecima	2
Eshatološki značaj putujuće crkve i njezino sjedinjenje s nebeskom Crkvom	3
Beatifikacija i kanonizacija	4
Iz govora mons. Slavka Mikelina	6
Značajke fra Antinih mlađih dana	8
O. Antić redovnik kristocentričnog života	10
Duhovno očinstvo p. Ante Antića	11
Svjedočanstva i sjećanja na o. Antića	13
U školi o. Ante Antića	15
Iz Vicepostulature	
Iz kronike	16
Obavijesti	17
Spomendani o. Ante Antića	
O o. Antiću govorilo se u crkvi Gospe van grada u Šibeniku	18
Sluga Božji o. Antić u svome rodnom mjestu	19
Spomandan o. Antića na blagdan Svih Svetih u Stuttgartu	20
I u Esslingenu održan spomandan o. Ante Antića	21
Uz blagdan sveca iz Šibenika u Otoku kod Sinja prikazan je lik o. Ante Antića	23
O. Ante Antić u mjestu svoga djetinства	25
Štovatelji o. Ante Antića pišu	27
Uslišanja – Zahvalnice – preporuke	29
Naši pokojnici	31
Milodari	32

Naslovna strana:

I. Dulčić: „Dobri otac A. Antić“ vitraj u kapeli M. B. Lurdske u Zagrebu.

GLASILO IZDAJE: Franjevački samostan, Vrbanićeva 35, 41000 ZAGREB – Uređuje i odgovara: fra Stjepan Bože Vučemilo. – Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906. Administrator: s. M. Asumpta Strukar. Tehnički urednik: Marijan Osman. – Godišnja pretplata 1.000 din. Pojedinačni broj 250 din. Za inozemstvo dvostruko. – Glasilo izlazi dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. – Nadležnim republičkim rješenjem glasilo je oslobođeno plaćanja osnovnog poreza na promet. – Tisk: Sveučilišna naklada Liber.

ESHATOLOSKI ZNAČAJ
PUTUJUĆE CRKVE
I MAZINO SJEDNJE
S MISTERIJOM CRKVOM

AMICUS O. ANTONIUS MARIA AXBOJOHN

(članak je objavljen u časopisu "Croatian Ecclesiastical Review", 1987. godine, broj 4, stranica 12)

UZ VAŠU SURADNU

Evo i četvrtog broja našega *Glasila* u 1987. godini.

Sačuvao je vanjski izgled prethodnih brojeva, a i sadržajem je, više-manje, raspoređen na isti način. Pošto smo donijeli nešto općenito o svetosti i svecima, nastavili smo o beatifikaciji i kanonizaciji. Zatim slijedi rubrika pod nazivom „Crnice iz života o. Antića“. Ovaj put crtice se odnose na njegovo djetinjstvo i osnovno školovanje u Zatonu kod Šibenika. Duhovni lik o. Antića promatramo ovaj put pod vidom njegove usmjerenošt prema Kristu i pod vidom njegova duhovnog očinstva.

Jedno svjedočanstvo i sjećanje na Slugu Božjega odnosi se na njegov život u Makarskoj, a druga dva na onaj dio života što ga je proveo u Zagrebu.

Iza rubrika „Iz škole o. Antića“, „Iz vicepostulature“, „Štovatelji o. Antića pišu“ te zahvala i preporuka slijedi nešto dulji prikaz spomena na o. Antića što su održani u raznim mjestima zadnjih dva mjeseca.

Sadržaj je dakle i ovaj put vrlo opsežan i raznolik. Uredništvo kani i sljedeće godine, uz stanovite korekcije i izmjene, nastaviti istim putem. U tom radu zahvalni smo za Vašu moralnu potporu, ali nam je potrebna i Vaša STVARNA SURADNJA – kako u širenju lista među novim pretplatnicima, tako i u sređivanju Vašim pismenim prilozima. Jedan se, naime, list može održati na visini i ostati aktualan i zanimljiv samo ako ima više zauzetih suradnika.

Uredništvo stoga moli da nam čitatelji šalju ne samo svoje primjedbe na list, nego i uspomene na o. Antića i ono što su o njemu od drugih čuli. Također moli da nam javljate primljene milosti i svoje preporuke u zagovor Sluge Božjega.

Samo tako, tj. S VAŠOM SURADNJOM, list će moći nastaviti svoj put i ostvariti zacrtani cilj.

Urednik

TEOLOŠKA RAZMIŠLJANJA O SVECIMA

Službena nauka Crkve (nastavak)

Na različita kriva poimanja štovanja svetaca i njihove posredničke uloge odgovorio je u 16. stoljeću Tridentinski koncil. Pretposljednjeg dana Koncila, 3. studenoga 1563. izglasan je dekret o štovanju svetih (*Decretum de invocatione, veneratione et reliquis Sanctorum, et sacrī imaginib⁹*). Dekret je, iako sastavljen na brzinu, i makar nije imao nakane definirati strogu nauku Crkve, služio nekoliko stojeća kao dogmatski temelj za štovanje svetaca općenito.

Dekret potiče biskupe da – u skladu s tradicionalnom praksom Crkve i da se izbjegnu kriva shvaćanja koja su tada vladala – pouče svoje vjernike:

- 1) da sveci, koji kraljuju s Kristom, mole za ljudе;
- 2) da je „stvar dobra i korisna“ zazivati ih i moliti njihov zagovor kod Boga;
- 3) da je uza sve to Krist ipak jedini naš Otkupitelj, i
- 4) da dobra koja po svojim molitvama dobivamo s neba dolaze

„od Boga preko njegova Sina“

Tim su dekretom osuđene i protivne nauke o štovanju relikvija svetaca. U dekretu se veli da je štovanje relikvija dopušteno, budući da su tjelesa svetih dijelovi udova Kristovih i hramovi Duha Svetoga. Također se ističe da je dopušteno štovanje i njihovih slika, ukoliko se pritom ima u vidu sama sveta osoba. Na kraju se ističe da štovanje slike i svetaca potiče ljudе na zahvaljivanje Bogu za njegova dobročinства, na nasljedovanje života svetaca i na klanjanje i ljubav prema Boštu.

Tim riječima Koncil je obranio tradicionalnu nauku Crkve o štovanju svetaca i odbacio kao nekatoličko svako reformatorsko osakanje u tom pogledu. S druge pak strane, treba ipak naglasiti, Koncil nije – premda je načelno istaknuo vrijednost štovanja svetaca, njihovih relikvija i slika – to štovanje proglašio „nužnim za pobožni život“. Koncil je samo istaknuo da je to „dobra i korisna stvar“. Ostalo je dakle i dalje pitanje da li štovanje treba biti opće pravilo vjere, ili se odnosi na privatnu duhovnost. Praktično je, međutim, javno štovanje svetaca već davno duboko ušlo u liturgiju Crkve. A što to nije izrazio i gore spomenuti Tridentinski dekret, jasno pokazuje samo to da dekretu sa strane tadašnjih teologa i biskupa nije prethodio ozbiljan studij i diskusija na Saboru.

(nastaviti će se)

ESHATOLOŠKI ZNAČAJ PUTUJUĆE CRKVE I NJEZINO SJEDINJENJE S NEBESKOM CRKVOM

Odnosi između nebeske i putujuće Crkve

Crkva putnika, dobro poznajući tu zajednicu cijelog Mističnoga Tijela Isusa Krista, već je od prvih vremena kršćanske religije s velikim pippetom štovala uspomenu mrtvih i, „jer je sveta i spasosna misao moliti za mrtve da se odriješe od grijeha“ (2 Mak 12,46), za njih je prinosila i molitve. A za apostole i Kristove mučenike – koji su, prolivši svoju krv, dali najveće svjedočanstvo vjere i ljubavi – Crkva je uvijek vježrovala da su u Kristu tješnje s nama spojeni; ujedno ih je s Blaženom Djevicom Marijom i sa svetim andelima s osobitim osjećajem štovala i pobožno prosila pomoći njihova zavgora. Njima su doskora bili pribrojeni i drugi: koji su revnije naslijedovali Kristovo djevičanstvo i siromaštvo, te napokon ostali, koju su posebno vršenje kršćanskih kreposti i božanske karizme preporučivali pobožnom štovanju i naslijedovanju vjernika.

Dok naime promatramo život onih koji su vjerno slijedili Krsta, dobivamo novi poticaj da tražimo budući Grad (usp. Heb 13,14 i 11,10) i učimo koji je najsigurniji put po kojememo ćemo među promjenjivim stvarima svijeta moći doći do savršenog jedinstva s Kristom, tj. do svetosti, svaki prema svom posebnom stanju i položaju. U životu onih koji se, iako dionici naše ljudske naravi, savršenije preobraze u Kristovu sliku (usp. 2 Kor 3,18) Bog živo očituje ljudima svoju prisutnost i svoje lice. U njima nam On sam govori, i daje nam znak soga Kraljevstva, prema kojemu nas snažno privlači to što imamo pred sobom toliko mnoštvo svjedoka (usp. Heb 12,1) i takvu potvrdu istine Evandela.

Ipak, ne štujemo uspomenu svetaca radi samoga primjera, nego još više zato da

se sjedinjenje Crkve u Duhu pojača vršenjem bratske ljubavi (usp. Ef 4,1–6). Jer kako nas kršćanska zajednica među putnicima dovođi bliže Kristu, tako nas zajednica sa svetima združuje s Kristom, od kojega kao od Izvora i Glave izlazi svaka milost i život samoga Božjega naroda. Veoma dakle dolikuje da ljubimo te prijatelje i subaštinike Isusa Krista, koji su nam također braća i odlični dobročinitelji, da po dužnosti za njih Boga zahvaljujemo, „da ih ponizno zazivamo i da se utječemo njihovim molitvama i njihovoj jakoj pomoći, da od Boga isprosimo dobročinstva po njegovu Sinu Isusu Kristu, Gospodinu našemu, koji je jedini naš Otkupitelj i Spasitelj“. Jer svako naše pravo svjedočanstvo ljubavi prema sveticima po svojoj naravi teži Kristu i svršava u njemu, koji je „kruna svih svetaca“, i po Njemu u Bogu, koji je divan u svojim svetima i u njima slavljen.

Naše pak sjedinjenje s nebeskom Crkvom ostvaruje se na najplemenitiji način kad, osobito u svetoj liturgiji, u kojoj sila Duha Svetoga djeluje na nas po sakramentalnim znakovima, bratskim klicanjem pjevamo hvale božanskog veličanstva, i svi, otkupljeni Kristovom krvljom, od svakoga plemena i jezika, puka i naroda (usp. Otk 5,9) i u jednu Crkvu skupljeni, veličamo jednom pjesmom hvale trojedinoga Boga. Kada dakle slavimo euharistijsku Žrtvu, najbolje se pridružujemo bogoštovlju nebeske Crkve sjedinjeni u zajednicu i štujući uspomenu prije svega slavne vazda Djevice Marije, ali i blaženog Josipa i blaženih apostola i mučenika i svih svetaca.

*IZ DOGMATSKE KONSTITUCIJE O CRKVI
II. VATIKANSKOG KONCILA
VII. glava, br. 50*

PROGLAŠENJE BLAŽENIH I SVETIH OD XII. do XX. STOLJEĆA

(Nastavak)

Ovo drugo vremensko razdoblje možemo podijeliti na tri odsjeka:

- a) od pape Grgura IX. do Urbana VIII.
- b) od Urbana VIII. do Benedikta XIV.
i
- c) od Benedikta XIV do Pija X.

Fotografija o. Antića iz 1950.

Prvi odsjek: Od Grgura IX. (tj. od god. 1234.) do Urbana VIII. (1623.–1644.)

Glavna značajka ovoga vremenskog odsjeka jest u tome da pape ističu kao svoje isključivo pravo da nekoga proglaše svetim, ali su i neki biskupi to ipak činili sve do Urbana VIII.

Nadalje, u ovom vremenskom razdoblju iskristalizirala se razlika između beatifikacije i kanonizacije. Kriteriji pak da se nekoga proglaši blaženim, odnosno svetim, postali su mnogo ozbiljniji, a procedura mnoga savršenija, napose nakon ustavljene Kongregacije obreda godine 1588.

Pođimo redom.

Godine 1234. papa Grgur IX. promulgirao je zbirku crkvenih zakona pod nazivom: „Decretales Gregorii IX“. U trećoj knjizi, pod naslovom „O relikvijama i štovanju svetaca“, doneseno je pismo Aleksandra III. iz godine 1170., upućeno švedskom kralju. U pismu, koje se od sada odnosi na cijelu Crkvu, stoji da nikome nije dopušteno nekoga javno štovati kao sveca bez ovlasti rimskog biskupa.

Isključivu papinsku nadležnost u tom pogledu ističe Inocent IV., a Urban V. (1368.) zabranjuje da se o nekome koga papa nije proglašio svetim javno propovijeda kao o svecu, da se moli časoslov njemu u počast, da se jedan dan u godini njemu posveti, da mu se podižu oltari, postavljaju ploče *ex-voto* i čine razne druge manifestacije. Siksto IV. (1475.) zabranjuje na sličan način da se bez pape nekoga zove svecem ili mučenikom i da se bez njega nešto proglašava čudom, da se tiskaju sličice i knjižice o čudesima, itd. Tako čini i Leon X. (1515.)

Siksto V. pak ustanovio je godine 1588. Kongregaciju obreda, koja je bila zadužena i za kauze za proglašenje blaženih i svetih. Papa je tada naglasio da se razni liturgijski čini bez papine dozvole ne smiju obavljati u počast bilo koga, pa ni u pojedinim pokrajinama ili redovima, kako se tada bilo počelo činiti na temelju biskupskog proglašenja.

Na kraju toga vremenskog odsjeka papa Urban VIII. (1623–1644.) izdao je nekoliko dekreta, kojima je definitivno otklonio sve zloporabe s obzirom na štovanje Božijih slugu koji od Apostolske Stolice još nisu proglašeni ni blaženima ni svetima. On je isto tako vrlo usavršio i postupak po kojem se nekoga moglo staviti na oltar. Trebala su, dakle, četiri stoljeća da bi jedan papa na sasvim djelotvorn način zaveo praksu da se u Crkvi bez Apostolske Stolice ne uvode čašćenja novih blaženika i svetaca.

Dok se u proteklim stoljećima nije pravila razlika između beatifikacije (proglašenja blaženim) i kanonizacije (proglašenja svetim), u ovom vremenskom razdoblju dolazi i do te razlike.

Kanonizacija je uvjek, pa i u ovom vremenskom odsjeku, značila konačni sud o junačkim krepostima i glasu svetosti određenog Božjeg ugodnika, koga se poslije toga moralo častiti u cijeloj Crkvi. Beatifikacija, međutim, nije uvjek jednako shvaćena. Koji se put pod beatifikacijom podrazumijevaju biskupske kanonizacije ili dopuštanje kulta u samo nekim, strogo određenim mjestima. Najčešće se, međutim, u tom vremenskom razdoblju, kada je i službeno naziv zaveden, pod tim pojmom misli na prvi stupanj papina odobrenja čašćenja jednog Božjeg ugodnika, i to samo na određenom području ili unutar jedne, recimo, redovničke zajednice, da bi se kasnije, putem proglašenja svetim, to protegnulo kao obvezatno na cijelu Crkvu.

Tijekom tog vremenskog odsjeka usavršena je i ujednačena procedura prema kojoj se nekoga dovodilo do oltara. Pošto je svaki slučaj najprije, po dopuštenju Apostolske Stolice, raspravljan u biskupijama, predmet je prenesen u Rim i studiran najprije od „prislušnika“ (*auditora*) Rimske Rote, a kasnije od članova i službenika Kongregacije obreda, koju je Siksto V. ustanovio godine 1588. Malo kasnije Urban VIII. propisao je da se unutar tzv. apostolskog procesa posebno raspravlja: a) o svetosti sluge Božjega općenito; b) o svakoj kreposti napose ili o mučeništvu i c) o čudesima.

S Urbanom VIII. u postupcima za beatifikaciju i kanonizaciju uvedena je i još jedna vrlo važna razdioba: a) redovni i b) izvanredni način.

Redovnim načinom proglašavalo se blaženima ili svetima one sluge Božje koji su živjeli u novije doba. Taj se postupak nazivao i „Postupak o neštovanju“. Njime su se htjele dokazati ne samo kreposti i čudesa, kao gore, već i to da se nije iskazivalo štovanje koje je bilo zabranjeno od prijašnjih papa i samoga Urbana VIII.

Po izvanrednom ili izuzetnom načinu (*casus exceptus*), koji je poslije nazvan i ekvipotentnom kanonizacijom, proglašavalo se one sluge Božje koji su davno umrli, a posebno se istraživalo da li im je kult stvarno od početka iskazivan i da li se do danas održao.

Fra Stjepan Vučemilo

(Nastavit će se)

Time što stvari prihvaćaš kako ih božanska providnost određuje, možeš postati svetac.

Kršćanstvo nije ono mnoštvo teških obveza o kojima fantazira nevjera; ono je više mir, radost i ljubav, to je život koji se stalno obnavlja. Izvor te radosti jest u Kristu, u uskrsnome, koji ljudi poziva da s njime budu novo stvorenje u očekivanju blažene vječnosti.

Papa Ivan XXIII.

**IZ GOVORA MONS. SLAVKA
MIKELINA NA BLAGDAN
ISUSA NAZARANINA U
ŠIBENIKU, 23. LISTOPADA 1987.**

Polazeći od naslova blagdana i bratovštine vezane uz ime Nazarećanina raspetoga, propovjednik je nastojao pokazati kako naše patnje pozivati s Isusovim: prepoznajući Njega u svakoj боли, prihvaćajući trpljenja tako da smo prepoznatljivi kao svjedoci Raspetoga i prinoseći žrtve života sa žrtvom Kristovom u sv. misi.

Nakon toga rekao je:

Ovih je dana pred nama primjer o. Antića. U jučerašnjem je nagovoru bila citirana jedna od njegovih penitentkinja, koja je posvjedočila da je o. Antiću bio „ideal Isus Raspeti”.

Ideal, dakle nešto najviše u životu. A plakat za ovaj blagdan istaknuo je o. Antića kao čovjeka koji je bio „zagledan u Krista”, tj. zaljubljen, predan njemu. U zadnjem broju časopisa „Dobri otac Antić”, u rubrici o duhovnom liku o. Antića, donesen je članak s naslovom „O. Antić prikazuje žrtvu života”. Primjer nam je dakle upravo u ovome što večeras razmatramo. Da, takav je bio o. Antić: sloboličavao se Kristu u patnji i prinosio žrtvu života za spasenje. Zato smo ga smatrali svecem. Zato nam je primjer.

Ja sam večeras pozvan ovamo da posvjedočim o njemu na temelju svojih osobnih susreta s njim.

Zahvaljujem to prijatelju svećeniku koji me je upozorio da u Zagrebu ima jedan fratar kojemu on često ide na savjet i na ispovijed. Iz onoga što mi je pričao dobio sam dojam da je o. Antić nešto posebno. Bio sam mlad svećenik, i kada sam se prvi put nakon toga našao u Zagrebu, potražio sam o. Antića za ispovijed, običnu

ispovijed od 8 ili 15 dana. Da budem iskren, bio sam radoznao da li je taj fratar „nešto posebno“. I učinilo mi se da i nije. No da zaista nije, ne bih se bio više vraćao. A dolazio sam kad mi je bila prilika i doživio tri puta zaista poseban susret.

Ako bih htio izraziti što je za mene bilo posebno u susretima s o. Antićem, onda je to kao prvo: istaknuta jednostavnost, nemamještenost, neposrednost, nije dolazio kao s visoka, kao mudri učitelj, nego priprosto ljudski, bratski, prijateljski – i to me je privuklo. I drugo: u susretu s njim doživljavao sam ozračje duhovnog nadnaravnog: oslanjao se na Boga, ponizno se stavljao u njegovu službu, s ljubavlju prihvaćao čovjeka – što je onda stvaralo u meni povjerenje prema njemu.

Kao isповједnik nije samo strpljivo slušao i blago opominjao, nije samo oslobođao dušu od zla, nego je i razvijao pozitivno u čovjeku, duhovno uzdizao, upozoravao na milosti koje je on naslućivao u mojoj duši i pomagao da se sjetim posebnih nadahnuća Duha u meni. Sjećam se upravo toga u jednoj isповijedi koju sam pošao obaviti kao usput, a on ju je pretvorio u nešto posebno. Prošao sam kroz kriptu Gospe Lurdske u Zagrebu i video da se pripravlja neko slavlje. Rekli su mi da je neka franjevačka godišnjica, da će biti svečana misa i propovijed kardinalova. Ja sam pošao k o. Antiću u samostan, a kad sam se vratio, još su nešto pospremali. Upi-tao sam: Kad će biti pontifikal? Rekli su mi: Već je završio. Kako? – Za-čudio sam se i nikako nisam mogao shvatiti koliko je trajao taj moj susret s o. Antićem.

Znam da sam klečeći obavio isповijed i da me je zapitkivao o darovima i nadahnućima Božjim, ali nikako da shvatim u što je proteklo toliko vremena. Naprosto sam u susretu s njim izgubio osjećaj za mjeru vremena.

Kao savjetnik duhovnog života o. Antić bio je veoma praktičan i konkretan. Zato sam pošao k njemu u rujnu 1961. godine prije nastupa u novu župu, Murter. Našao sam ga u Samoboru, bio je na duhovnim vježbama. Primio me je bez problema i sa svom pažnjom. Davao mi je praktične savjete kako postupati u pastoralu prema ljudima. Za odnos prema djeci, npr., rekao mi je kako im posvećivati posebnu pažnju samo kad su bolesni. Bio sam sastavio i popis „Savjeti o. Antića“ za moj duhovni život.

I još jedan posebni susret s njim doživio sam malo prije njegove smrti. Kad sam pozvonio na vratima samostana, o. gvardijan mi je rekao da ovaj put ne mogu k o. Antiću jer je u teškom stanju. Uz njega je neprestano s. bolničarka. Rekao sam: Razumijem i ne inzistiram da ga posjetim, ali vas molim da mu samo kažete da sam htio k njemu i da ga pozdravljam. Gvardijan se uskoro vratio i rekao da o. Antić želi da dodem. Bio je zaista u tešku stanju, sestra mu je upravo pružala sok od naranče. On joj je dao znak da izide iz sobe. Zatim mi je rekao: Reci N. N.-u (imenovao je jednog svećenika) da ne čini gluposti! (u jednoj našoj župi bili su neki sukobi). Ja sam ostao iznenaden već time što me u takvu stanju primio. Još više da pored svoje nevolje tjelesne ima toliko smisla za problem koji je daleko od njega. A ne znam uopće odakle ga je znao. Nisam mogao biti dugo s njim zbog njegova teškog zdravstvenog stanja, ali sam ponio snažan dojam nesebične ljubavi Božjeg čovjeka koji i u takvoj situaciji misli više na druge nego na sebe.

Eto, to je za mene bio o. Antić.

Zahvaljujem Bogu za milosti koje sam po njemu dobio. A iz zahvalnosti prema njemu ovo večeras rekoh Vama.

Slavko Mikelin

ZNAČAJKE FRA ANTINIH MLADIH DANA

Mladi dani Ante Antića u roditeljskom domu u Zatonu kod Šibenika protekli su u znaku vedre djetinje igre, dječačke bezbrižnosti i živosti. Povjeren skrbi udovice majke već u svojoj sedmoj godini života, kada mu je umro otac, u Zatonu je kod učitelja Kristića učio prva slova i tamo je u pučkoj učionici, koja je otvorena godine 1884., završio šest razreda osnovne škole.

Istodobno posluživao je kod bogoslužja mjesnom župniku don Vici Skarpi — ne samo nedjeljom i blagdanom, nego gotovo svakog jutra. To je bilo u nekadašnjoj crkvi građenoj

Obiteljska kuća o. Antića u Zatonu

početkom 16. stoljeća, do koje je, na udaljenosti od samo nekoliko metara, nasuprot pročelju crkve, bila sagrađena mala kuća obitelji Antić.

Župnik don Vice Skarpa župnikovao je u Zatonu od god. 1880. do 1906. Mnogo je radio za dobrobit sela. Poslao je i prve mladiće iz Zatona na nauke: 1904. Petra Crnicu (kasnije: fra Ante Crnica); 1906. Antu Antića (kasnije fra Ante Antić) i još dvojicu Živkovića (dr. Antu Živkovića i fra Špiru Živkovića).

Za don Vicu je prigodom smrti u Šibenskom dijecezanskom listu između ostaloga zapisano: „Odlikovao se pravom istinskom pobožnošću“, „resile su ga izvanredne osobine svećenika i rodoljuba“ i: „njegov je život bio svjetli primjer“.

U tom, dakle, zatonskom ozračju, uz majku Tadu i župnika don Vicu, odvijaju se djetinji i mladenački dani i raste svećeničko i redovničko zvanje našega Ante Antića.

U promatranju njegovih mladih dana treba biti vrlo priseban i iskren: dječak je bi jedan između brojne djece svoje obitelji. Nije imao naročitih uvjeta, ni životnih ni gospodarskih. Uz zavičajno more i raskošno dalmatinsko sunce, dječak je prihvaćao igru, sitne radosti i zabave. Nije bio nikakvo „čudo od djeteta“. Prema zabilježenim izjavama suvremenika u zatonskim mladim danima, isticala se samo njegova živa narav, nepatvorena djetinja dobrota i iskrena pobožnost; nema dakle izrazitih posebnosti u njegovu ponašanju, osim što je uvijek bio „vesela i nasmijena lica“.

Lovre Antić, rođeni brat Sluge Božjega, izjavio je i posvjedočio da je mladi Ante kao zatonski pučkoškolac „bio jako živ“, pa su suučenici

vidjeli i osjećali dječakovu narav u ponašanju i svagdašnjem prijateljevanju. I učitelj je imao posla sa „živim“ dječakom, pa je morao kojiput pribjeći i kazni.

Sv. misi i bogoslužnim činima pribivao je iskreno, bez ikakvih prisila, dječački pobožno. Koliko je duško, neposredno i osobno proživljavao bogoslužje, neće se jamačno nikada moći utvrditi. Ali je dragocjena izjava tadašnjega zatonskog župnika, koji brižnu majku koja se tuži da je Ante živ umiruje riječima da je mali dobar za svoju dob i da će „biti dobar čovjek“. Plemeniti je, naime, čovjek na temelju svojih promatraњa dječakove naravi i sklonosti stvorio opći sud o mladom biću, budućem „dobrom čovjeku“. No, na putu do „dobra čovjeka“ bilo je mnogo posla sa živom naravi, ustrajnosti u radu oko okristovljenja svoje osobnosti.

Za potpuniju sliku mladih dana Sluge Božjega treba još spomenuti svjedočanstvo njegova spomenutog brata: kada bi im majka polazila u polje na posao, povjerila im je kuću, uputila ih na igru i preporučila neka budu dobri. I dok bi ona u polju radila, djeca su se doma igrala. „Pravili bismo kapelu i oltar, kitili kapelu sa svećima (svetim sličicama)...“ Tako bi se zabavljali dok im se majka ne bi vratila s polja. Jednostavna i srdačna igra koju su djeca sebi za majčine odsutnosti upriličila potvrđuje obiteljsko ozračje u kojem su rasla, razvijala se i oblikovala za sutrašnjicu.

U zatonskim mladim danima Ante Antića, u ljudskom, obiteljskom i kršćanskom ozračju treba tražiti temelje na kojima će živahni dalmatinski dječak kasnije graditi i pitomiti svoju narav, predano povjeriti sebe Dobroti i postojano bdjeti nad sobom u službi Bogu i bližnjemu.

Stara i nova župska crkva u Zatonu

O. ANTE ANTIĆ REDOVNIK KRISTOCENTRIČNOG ŽIVOTA

Duši koja je ozbiljno započela svoj duhovni život da „postigne savršenu dob Kristovu”, da bude slična Kristu i postane jedno s njim a po njemu jedno s Ocem i Duhom Svetim, o. Antić daje pet poruka. Peta poruka glasi: „**BUDITE KRISTOCENTRIČNI, A NE EGOCENTRIČNI!**” Budite kristocentrični! To je naredba, zapovijed!

Budite kristocentrični, tj. Krist neka vam bude svrha i središte svega, neka se Kristov život očituje u vama, i to u svemu; koliko je moguće, živite njegovim životom.

O. Antić takvoj duši zapovijeda ono što je i sam odavno proživljavao. Tim riječima on je opisao samoga sebe, pružio nam svoj najautentičniji duhovni lik.

Tko je ulazio u „srž” duhovnog života o. Antića, susretao je redovnika koji je želio i nastojeći postigao duboko prijateljstvo s Kristom, osobno prijateljstvo s Kristom. O. Ante bio je kao neko novo čovještvo darovan Kristu, da Krist u njemu nastavi svoju molitvu, svoje siromaštvo, svoju poslušnost, svoju čistotu, svoju dobrotu. O. Ante želio je da njegova molitva bude produžetak Kristove molitve, njegovi redovnički zavjeti produžetak Kristova siromaštva, poslušnosti i čistoće. O. Ante toliko puta ponavlja riječi: „Želim biti kao Isus, biti Isus uvijek i svagdje... tko dođe k meni, da ne nađe fra Antu, nego Isusa.”

Dok se upuštamo u promatranje duhovnog lika o. Ante, držim da je kristocentričnost najistaknutija značajka njegova duhovnog života.

O. Antić živi kristocentričnim životom već od svog novicijata. Otac magister piše o. provincijalu o novaku o. fra Anti ovako: „Antino je ponašanje u redovničkoj disciplini spojeno sa duhom, potpuno u skladu sa naukom i uputama crpljenim na bistrim izvorima razlaganja svete uprave i na nauku svetog Bonaventure... Sve obavlja iz uvjerenja i studio placendi Deo, tj. sve obavlja, da se Bogu svidi”. (II. izvještaj, 20. V. 1912.).

O. Ante već u novicijatu živi u skladu s franjevačkom duhovnošću. A poznato je kako u životu sv. Franje i u njegovu Pravilu, kod sv. Bonaventure i bl. Duns Skota kristocentrična duhovnost zauzima istaknuto mjesto. O sv. Franji Pio XI. sažeto je rekao: „Franciscus alter Christus — Franjo je drugi Krist.” A Franjo u Pravilu piše: „Neka sva braća budu svjesna da su darovala i poklonila svoja tjelesa Gospodinu Isusu Kristu...”, a to s namjerom — možemo dodati — da bi Krist u njima nastavio svoj život (Spiri sv. Franje, Prvo ili nepotvrđeno Pravilo, 3... 10).

Te Franjine riječi bile su „kolosijek” života o. Ante. To potvrđuje o. magister, mnoga subraća o. Antića te njegovi životopisci, prijatelji i znanici, a napose duše koje je on dugo godina po Kristu vodio Bogu Ocu. To izjavljuje sam o. Ante riječima: „Molim se, želim, čeznem... živjeti životom

Isusovim, nastavljajući njegov božanski život... Želim se pretvoriti, preobraziti u Krista, da više mene nema, ništa moga u ničemu, nego u svemu Krist..." (pismo 1963).

Sve te molitve, želje, čežnje okrunio je početak godine 1965., kada je nakon jedne svete pričesti o sebi napisao svome duhovnom ocu: „Sad je, dakle, ovaj leptiric već umro s prevelikom radošću, jer je našao mir i u njemu živi Krist” (pismo 1965).

O. Antić ušao je duboko, životvorno, do dna u kristocentričnu frajnevačku duhovnost.

Ostvario je u životu ono za čim je cijelog života vatio, težio, za što je molio.

Težio je za jedinstvom s Kristom od svojih mlađih dana. To mu je bila „strastvena” želja, koju je tijekom života više puta na divan način izrazio, a na kraju života dao je svim dušama duhovno jamstvo, da mu je Isus bio sve...

Godine 1929. dakle još u mlađim godinama života, odlučuje: „Želim biti svet, ali u Isusu... Ujutro prva misao na Isusa... U napastima protiv slike čistoće odmah ću se uteći Isusu.”

Poslije o. Ante, reklo bi se, preteruje, zanosi se u svojim kristocentričnim željama. On želi: „... Biti kao Isus, biti Isus uvijek i svagdje.” On uporno poziva duše da se na tu nakanu mole: „Molite, da svi koji dođu k meni ne nađu fra Antu nego Isusa.” A i sam moli za tu milost: „Najviše prosim od Boga da mi udijeli milost svoje slike prisutnosti, da svatko, tko dođe k meni, ne nađe mene, nego Isusa. Kad otidu od mene, neka budu puni Isusa i Duha Svetoga” (pismo 30. XII. 1959.)

Težnja da se izjednači s Kristom prati o. Antića stalno i u svemu.

Sličnost s Kristom, to je bio cilj, svrha njegova života, rada i trpljenja, a nadasve molitve. Njegova je molba

glasila: „Da budem kao Isus.” Često je govorio: „Moja je krepota solidna kad je vježbam po uzoru i primjeru Spasitelja Isusa.”

O. Ante Antić bio je redovnik kristocentričnog života. Ali odluka o. Antića nije samo vjernost kristocentričnoj duhovnosti, nego i suvremenost. Ona je potpuno u skladu s naukom II. vatikanskog koncila glede duhovnosti, kojoj je u svemu Krist središte. Kad čitamo njegova pisma – veli nadbiskup dr. Frane Franjić – „čini nam se da slušamo pokoncilskog čovjeka, ili radije bogodanog preteču koncilskih smjernica”, koji „snažnije i autentičnije izgovara riječi Božje od prvih (tj. najboljih) teologa svijeta”.

Tako je o. Antić po svojoj kristocentričnoj duhovnosti preteča koncila, dapače, uzor i izazov pokoncilskog duhovnosti.

O. Ladislav Marković, OCD

DUHOVNO OČINSTVO P. ANTE ANTIĆA

Među darovima kojima nas je Bog pohodio u osobi i svetom životu Antića, uz njegov rad u odgoju redovničkog podmlatka, smatram da je njegovo duhovno očinstvo u vodenju duša jedan od najuzvišenijih. Moglo bi se reći da je po tom očinstvu p. Antić „rađao Krista u dušama i pomagao da On u njima raste” po svestnosti života i sjetnjenju s Bogom u predanom vršenju njegove sv. volje iz ljubavi.

Duhovno očinstvo o. A. Antića zasnivalo se na nadnaravnoj usmjerenoći. Ono je proizшло iz njegovih unutarnjih odnosa s Bogom, podupirano ljubavlju Božjom, vođeno božanskim svjetlom.

„Svako očinstvo na nebu i na zemlji odozgo je, od Oca svjetla...”, kaže sv. Pavao.

O. Antić je u vođenju duša sav oslonjen na to božansko S v j e t l o. U meni je uvjerenje da je to najvažnija značajka njegova duhovnog očinstva.

„Za vas nemam svjetla...”, znao bi u poniznosti reći nekima koji bi mu se obratili — možda iz neke radozalosti, a možda i u iskrenoj nadi da će u njemu naći oslonac... Ali oni, koje je o. Antić preuzeo na brigu, očinski se nadivljeni nad njihovu dušu, osjetili su da za njih Duhovni Otac „ima svjetla”.

Duhovno očinstvo p. Antića za pojedine duše, koje je on tako reći „posvojio”, nije nastalo olako. Ono je bilo zahtjevno za dušu i za D. Oca. Radalo se, raslo i usavršavalo pod utjecajem izmoljene milosti i Božjih zahvata s kojima je trebalo surađivati.

Poznato je i to da o. Antić u duh-vodstvu nije uvijek, ni prema svakom, upotrebljavao izraz „duhovni otac”, osobito u početcima vodstva. To se naročito očituje u njegovu dopisivanju. Potpisivao bi se: „Vaš nevrijedni sluga fra Ante”, ili: „Vaš duhovni otac fra Ante”, a ponekad „Vaš duhovni brat fra Ante”...

Vjerujem da je tako činio prema nadahnuću koje mu je Bog ulijevao u odnosima s pojedinom dušom i prema stanju milosti. A za to svjetlo u postupku prema pojedincima znam da se naš D. Otac žarko molio, mnogo vazio i ponosno osluškivao Duha... U mojim susretima s patrom Antićem nekada mi se činilo da je sav „opterećen” odgovornošću očinstva prema duši koju je primio za duhovno dijete. Tu odgovornost za svoju duhovnu djecu očitovao je Ante u brizi za njihove duhovne i vanjske potrebe na svim područjima.

Uvijek brižan, zauzet i pažljiv, o. Antić imao je svoju taktiku u postupanju sa svakim pojedinim svojim penitentom ili duhovnim djetetom. Od strogosti ozbiljnog odgojitelja do nježnosti predobrog oca, već prema stanju duše. Ali svi njegovi postupci

imali su onaj uzvišeni cilj: po jedinstvu s Isusom dovesti svakoga do osobne staleške svetosti prema mjeri milosti i drugim darovima Božjim.

Duhovno se očinstvo Ante Antića u vanjskom očitovanju „usavršavalo”. U procesu sazrijevanja povjerenih mu duša postupno se otkrivala i ta prednost, darivanje duhovnog oca pojedinoj duši. On je svako svoje duhovno dijete ljubio na poseban način, kao da drugog nikog nema...

Ta „rasipna” očinska ljubav dragog nam d. oca A. Antića došla je do vrhunca u času kad je nastupila međusobna „razmjena dobara” između D. Oca i njemu predane duše:

U trenutku kad je spoznao da Bog Otac to želi, Duhovni otac darovao nam je, predao „u vlasništvo sve svoje, a preuzeo sve naše”. Najuzvišeniji trenutak takva darivanja nastupio je u času kad nam je darovao i najveće što je imao na zemlji, „svoje svećeništvo”. To je velikodušna ljubav!

Posljednjih godina njegova života, u obnavljanju „razmjene duhovnih dobara”, ta Očeva gesta išla je tako daleko da je vođenu dušu učinio „dionicom njegove nebeske slave”. Znao bi reći: „Dajem Vam svoje zasluge i svoju nebesku krunu...” U istom činu Duhovni bi Otac preuzeo sve naše i „prinosio bi nas dnevno s Isusom na pateni pred Ocem Nebeskim”... Baš kao ISUS!

To duhovno zajedništvo i „jedinstvo” s D. Ocem bilo je simbol i slika onoga što ćemo u nebu uživati u Božu: BITI VJEĆNO J E D N O i uvijek z a j e d n o ! ...

Na iskustvu toga nadnaravnog zajedništva s Duhovnim Ocem na zemlji, duboko je ukorijenjeno uvjerenje u nama da se ostvaruje i obećanje Duhovnog Oca koje nam je ostavio.

„Ja ću Vas s neba pratiti...”

M. A.

SVJEDOČANSTVA I SJEĆANJA NA O. ANTU ANTIĆA

ŽIVI SVETAC

Tomislav Šarić pok. Ante rođen je u Tučepima blizu Makarske 11. listopada 1924. godine. Oženjen je i ima dvoje djece. Sada je nastanjen u Zagrebu.

— *Kada ste upoznali o. Antu Antića?*

Bilo je to u ratnom vihoru 1944. godine. O. Antu Antića video sam prvi put u Makarskoj. Na prvi mi se pogled učinio živi svetac.

— *Što pod tim mislite kad kažete živi svetac?*

U njemu sam video odsjev svetosti i dobrote. Mogu vam iskreno reći da me je bilo strah stajati i razgovarati s tim čovjekom. Osjećao sam se kao grešnik pred svećem.

— *Jeste li se s o. Antonom Antićem dopisivali?*

Nisam. Ipak sam od njega dobio jednu kartu 1947. godine, koju neću nikada zaboraviti. To je bila jedna obična poštanka karta, ali puna sadržaja. U njoj mi je o. Ante Antić pisao: Dragi Tomislave, drago mi je da si se živ vratio iz ratnog vihora. U svome životu čuvaj vjeru, nadu i posebno ljubav. Tu kartu neću nikada zaboraviti.

— *Da li se držite toga što vam je napisao o. Ante Antić?*

Uvijek se u životu molim, molio sam se i molit će se sv. Anti Padovanskom, sv. Franji Asiškom, našem mučeniku fra Rafi Kaliniću, sv. Leopoldu Mandiću i slugi Božjem o. Anti Antiću za ojačanje moje vjere u Boga, rasta ljubavi prema čovjeku. Ona mi je karata uvijek na pameti.

— *Vi ste u Zagrebu, da li odete nekada na njegov grob?*

Veoma često. Mene vuče Vrbaničeva 35 i grob o. Ante Antića. Tamo su moji fratri, tamo je moj dobri fra Ante. Dugo molim na njegovu grobu, tražim njegov zagovor, čitam njegov Glasnik...

— *Želite li da bude proglašen blaženim – svetim?*

Za to molim svaki dan. Vjerujem da će upravo on biti treća svetačka zvijezda na našem nebu. To je zaslужio svojom dobrotom i svojom svetošću.

— *Čitate li njegov Glasnik i što o njemu mislite?*

Čitao sam ga prije i sada. Uvijek je bio živa fotografija fra Ante. Želim da i dalje takav ostane.

Razgovor vodio:
Fra Mario Jurišić

O. ANTE DOŠAO BI SVAKU VEČER MENI NA ISPOVIJED

O. Antu duboko poštujem i dnevno mu se obraćam molitvama. Održao sam mnogo duhovnih vježbi i našoj braći i časnim sestrama, u kojima sam rado spominjao tog našeg uzornog i svetog brata. Evo i jednog mojeg kratka ali vrijedna sjećanja na oca Antića.

Godine 1954.–1960. bio sam poglavar našeg samostana u Černiku. Otac Antić bio je osobni prijatelj tadanjeg našeg magistra novaka mr. o. Stanka Banića i posjetio je našu novicijatsku

kuću. Boravio je tamo nekoliko dana. Ono što sam posebno upamlio: o. Ante došao bi svaku večer k meni na isповijed. Tada sam kao svećenik posve shvatio što to znači obavljati svetu isповijed da dobiješ što više sakramentalne milosti. Zašto su sveci tako često obavljali isповijed kad tako reći na duši nisu imali grijeha. Sam čin isповijedi obavljao je o. Antić s tolikom pobožnošću, poniznošću i predanjem da sam ja ostao svaki put duboko potresen.

O. Tomislav Andrašec

TI SI BIO ONAJ KOJI JE ŽIVIO EVANĐELJE – SLIKA ISUSOVA NA ZEMLJI

Toliko sam puta prošao pored sobice gdje si živio zadnje dane svoga

zemaljskog života. Svaki sam put osjećao toplinu ljubavi koja je izbjjala iz te sobice gdje si živio. Svaki sam put ponirao u dubine svoga srca, ištući od Gospodina: „Čisto srce stvori mi, Gospodine, i duh postojan obnovi u meni.“ Ti si bio onaj koji je živio Evanđelje, slika Isusova na zemlji. Ali sada si još savršeniji živeći vječnost i hvaleći Gospodina sa svima svetima. Uvijek pomislim: ako si ti mogao, mogu i ja. Sve je moguće onome koji se oslanja na Gospodina. Molim te, molimo zajedno Gospodina da živim mudro, da kucam, tražim i molim Gospodina da ga ljubim svim srcem svojim, svom dušom, svom snagom i da ga jednom zajedno slavimo u vječnosti.

Romano

Ja sam dijete providnosti. Providnost će nam u pravo vrijeme dati i ono što trebamo.

Svetost se ne sastoji u pokorama i u osobitim stvarima, nego u tome da u svemu tražimo gospodinovu volju, u poslušnosti, u blagosti. –

Nastavljam time da svaki dan poneko vrijeme posijem. Kad dođe vrijeme, onda će ja ili netko drugi žeti.

Papa Ivan XXIII.

Radi se o tom da tvoj bližnji kroz tvoru dobrotu osjeti: da je u tebi sebe našao, da je došao slomljen, a врача se uzdignut, da je bio mlitav, a врача se ražaren, da je bio svenuo, a врача se rascvao. Da je bio kod čovjeka, koji je to u punom smislu riječi.

A mnogo je lakše nekog jadnika nagraditi milostivim smiješkom, reći mu koju utješnu riječ ili pružiti neku stvar. – No to nije dobra koliko ti se god činilo da jest.

Mieczyslaw Malinski

U ŠKOLI O. ANTE ANTIĆA

PORUKE ZA ADVENAT

Godina 1963.

U svetom Utjelovljenju najviše se pokazala ljubav, poništenje-poniženje i žrtva Božja. Te tri istine mi ćemo tijekom ovog adventskog vremena promatrati i češće ih se sjetiti u molitvi, pri radu i preko dana. I češće ćemo reći, bilo uzdahom bilo riječju: „Dragi Djetiću Isuse, udijeli mi svoju ljubav, poniznost i žrtvu, da Ti vratim ljubav za ljubav.“ To će biti naša PRVA VJEŽBA u advenatu.

DRUGA VJEŽBA: sv. šutnja. Obdržavat ću propisnu mi šutnju i neću govoriti bez potrebe, ni o sebi ni o drugima.

TREĆA VJEŽBA: ako me netko zamoli za koju uslugu, iz ljubavi Božje spremno ću se odazvati.

ČETVRTA VJEŽBA: svaki ću dan častiti Bl. Djevicu Mariju sa sv. krunicom i sve ću raditi s njom.

Da moj duhovni život u adventu poraste, vježbat ću prave, solidne krepstvi. Kad je moja krepstva prava, solidna? Onda kada ima sljedeća svojstva:

1) Moja je krepstva solidna kad je vježbam iz ljubavi prema Bogu. Želim, vježbam se u poniznosti, u ljubavi prema bližnjemu, u lijepom, čudorednom vladanju iz ljubavi prema Bogu i da sve bude na slavu Božju.

2. Moja je krepstva solidna kad je vježbam po uzoru i primjeru Spasitelja Isusa. Svojom krepotom hoću naslijedovati Isusa, postati Njemu sličan, Njegov učenik, Njegova učenica.

3. Moja je krepstva solidna, kad nisam navezan(a) na svoju vanjštinu, svoju čud, svoju narav, temperamenat. Ne želim biti krepstan radi sebe, nego da ispunim Božju volju i budem savršen(a) kao što je savršen i moj Otac nebeski.

Duhovne vježbe u adventu:

1. Sve obavljati u duhu jednostavne vjere, gledajući u svemu samo Boga, uvijek u vjernosti.

2. Češće pomisliti na presv. upućenje Gospodinovo. U duhu mu se pokloniti, zahvaliti mu za toliku njegovu ljubav i nadoknađivati mu zaborav, indiferentnost i prezir tolikih ljudi.

3. Pokornička vježba: ne misliti na se, na svoja djela, nipošto ne govoriti o sebi, o prošlosti.

4. Uzdah: DOĐI, GOSPODINE ISUSE, i posveti me u istini i svetosti svojoj. Slatko Srce Marijino, budi moje spasenje!

Iz pisma pok. Mariji Buturić

IZ VICEPOSTULATURE

IZ KRONIKE VICEPOSTULATURE

— Tri jesenska mjeseca ove godine (rujan, listopad i studeni) u sjedištu Vicepostulature u Vrbanićevoj ulici u Zagrebu obilježena su trima događajima: tiskanjem i razšiljanjem trećega broja našeg Glasila, konačnim uređenjem prostorija i priređivanjem pomične izložbe o o. Antiću. Drugi dio toga vremena označen je boravkom vicepostulatora u raznim mjestima u kojima se, kako je opisano pod sljedećom rubrikom, govorilo o Slugi Božjem.

— Nakon ljetnih praznika, dana 10. rujna, održan je prvi sastanak štovatelja o. Antića u Zagrebu, u samostankoj kapeli M. B. Lurdske u Vrbanićevoj ulici br. 35. Vicepostulator je nagovijestio da će se tijekom nove radne godine pokušati bolje organizirati ti sastanci i da će se na njima govoriti o različitim „porukama“ Sluge Božjega osobama koje je duhovno vodio.

— Treći ovogodišnji broj našeg Glasila, zahvaljujući u prvom redu dolasku s.

Asumpte, pripravljen je za tisak u rekordnom vremenu. Isto tako, nakon što je s malim zakašnjenjem izišao iz tiska početkom listopada vrlo je brzo otpremljen.

— Sredinom mjeseca listopada prosto-rije Vicepostulature, koje smo i do sada više puta spominjali, dobole su svoj konačni oblik i svoj namještaj. U njima su stvorena dva radna mjesta, prostor za sastanke i razgovor sa strankama, arhiv i mali prostor za ostavu i aparate. Skladište za knjige, časopise i druge predmete formirano je u prizemnim prostorijama kod ulaza u kriptu M. B. Lurdske. Kako Vicepostulatura za sada nema posebnog prostora za trajnu izložbu o o. Antiću, ova će uskoro biti postavljena u gore spomenutim radnim prostorijama i ispred njih, a djelomično i na oglasnoj ploči uz grob Sluge Božjega.

— Pomična izložba o o. Antiću, kao treći ozbiljniji pothvat proteklog vremena, sretno je privedena kraju. Dana 19. listopada, uz velike žrtve i izdatke, izložba sastav-

Sv. Misa na blagdan Isusa Nazaranina u Šibeniku, 23. 10. 1987.

Mladi u Otku razgledaju izložbu o o. Antiću

Ijena od 20 panoa (120 x 82) završena je i već je krenula na teren. U dogledno vrijeme o njoj i o gore spomenutoj trajnoj izložbi donijet ćemo posebni prikaz.

— Redovni sastanci štovatelja o. Antića u Zagrebu održani su 15. listopada za taj mjesec, a 12. studenoga za mjesec studeni. Prvi je predvodio Vicepostulator, a drugi s. Asumpta, suradnica u Vicepostulaturi i administrator našega Glasila. Broj sudionika jest onaj standardni — tridesetak osoba. U listopadu se govorilo o sakramentalnom životu, a u studenomu o životu molitve — dvjema „porukama” o. Antića duši „koja želi provoditi dublji duhovni život”.

— Dok s. Asumpta svakoga dana od 8 do 15 sati u prostorijama Vicepostulature samoprijegorno i spretno obavlja različite poslove koji su u vezi s kauzom o. Antića, vicepostulator fra Stjepan, sa svrhom da što više ljudi upozna divni lik Sluge Božjega, u zadnje vrijeme gotovo je stalno na putu: u Šibeniku, na otočiću Prviću, u Stuttgartu, Esslingenu, Otku kod Sinja i Zatonu kod Šibenika. O tome vidi izvještaje pod sljedećom rubrikom — „Spomendani o Anti Antiću”.

— O trenutačnom stanju kauze o. Antića i o tome što bi za njegovo proslavljenje trebala učiniti njegova provincija, kojoj je pripadao, vicepostulator je na četiri mjeseca govorio svim članovima provincije. O tome ćemo donijeti kratki izvještaj u sljedećem broju.

OBAVIJESTI

Ulaz u Vicepostulaturu i radno vrijeme

Uredsko prostorije Vicepostulature, kako je mnogima već poznato, nalazi se na prvom katu onog dijela franjevačkog samostana koji se nalazi u samostanskom dvorištu između Vrbaniceve ulice i Ulice Socijalističke revolucije, a koji je najbliže velikom predvorju kod glavnog ulaza u kriptu i gornju crkvu M. B. Lurdske u Zagrebu. U prostorije se može ući s dviju strana: stubištem koje se nalazi kod ulaza u taj dio samostanske zgrade, i sa samoga predvorja ispred gornje crkve.

Vicepostulatura ima i svoje radno vrijeme: svakoga dana od ponedjeljka do petka od 8 do 15 sati, te prve subote u mjesecu, također od 8 do 15 sati. Kada je vicepostulator u Zagrebu, Vicepostulatura je redovito otvorena i poslije podne od 17 do 19 sati. Ako bi je netko želio posjetiti i u drugo vrijeme, neka se najavi na telefon br. (041) 446-096. Isto tako, ako Vicepostulatura nije otvorena i nitko ne diže telefona, možete ostaviti Vašu poruku i putem telefonskog tajničkog aparata, koji će u tom slučaju snimiti Vaš govor.

SPOMENDANI O. ANTE ANTIĆA

Crkva Gospe van grada u Šibeniku

O O. ANTIĆU GOVORILO SE U CRKVI GOSPE VAN GRADA U ŠIBENIKU

U razmaku od četiri mjeseca u Kremširovogradu, Šibeniku, s kojim je naš Sluga Božji po svome djelatnjstvu posebno povezan, ponovno se govorilo i molilo za njegovo proglašenje blaženim i svetim.

Ovaj se put sve odigralo u franjevačkoj župnoj crkvi Gospe van Grada, koja je smještena na glavnom gradskom trgu. Uz tu crkvu odavna postoji bratovština Isusa Nazaranina, koja pod gornjim nazivom časti Isusa Otkupitelja svijeta. Blagdan se, uz lijepo sudjelovanje šibenskih vjernika

slavi 23. listopada; na nj se pripravlja trodnevnicom. U dogovoru sa župnikom fra Mirkom Buljcem svih triju večeri trodnevnice, nakon drugih pobožnosti, svetu je misu predvodio i govorio o o. Antiću vicepostulator fra Stjepan Vučemilo. Uz vicepostulatore koncelebrirao je župnik, a jedne večeri i bivši generalni vikar šibenske biskupije, mons. Slavko Mikelin.

Prve večeri o. Stjepan je govorio općenito o duhovnom liku o. Antića, a druge i treće večeri osvrnuo se na njegovo duhovno vodstvo mnogih osoba, ističući posebno Antićeve „poruke duši koja želi provoditi dublji duhovni život“. Riječ je bila o sakramentalnom životu, o životu molitve, o usmjerenju na Krista i o pobožnosti prema Bl. Djevici Mariji.

Na sam blagdan Isusa Nazaranina svetu je misu, uz župnika i vicepostulatora, predvodio je mons. Slavko Mikelin. Nakon sadržajne propovijedi o Kristovu otkupiteljskom djelu, kao poznavalač o. Antića iznio je svoje uspomene na tog Božjeg čovjeka i svoj sud o njemu. Dio njegova govora donosimo iz rubrike BEATIFIKACIJA I KANONIZACIJA.

Sve četiri večeri znatan broj vjernika pozorno je slušao izlaganja o o. Antiću i žarko molio da i drugi sin njihova grada bude počašćen svetačkom aureolom. Svake večeri narod je, predvođen pjevačima iz kora, skladno pjevao, a mnogi su pristupili na sv. pričest. Zadnje večeri župnik fra Mirko izrekao je riječ zahvale mons. Mikelinu, vicepostulatoru Vučemilu i svima koji su ustrajno tih večeri dolazili u crkvu. Nije propustio prilike da i on potakne svoje vjernike na još bolje upoznavanje našega Sluge Božjega, čitajući njegove životopise a napose list DOBRI OTAC ANTIĆ. (Ta župa već i do tada primala je po 30 komada od svakoga broja.)

Spomen o. Ante u crkvi Gospe van Grada zaslužuje posebnu pozornost i zbog toga što je tih dana tamo po prvi put izložena pokretna izložba o o. Antiću. Fra Mirko već je prije dao vicepostulatoru korisne sugestije za ostvarenje izložbe i povezao ga sa stručnjacima. Bilo je stoga na mjestu da ona po prvi put bude izložena u crkvi u kojoj on sada predsjeda. Narod je s velikim interesom razgledao izložbu — ne samo prije i poslije funkcija, već i tijekom dana.

I ovim putem izriče se topli hvala župniku fra Mirku za sve što je učinio za o.

Izložba o o. Antiću u crkvi Gospe van grada u Šibeniku

Antića. Hvala također ostaloj braći koja borave u župnoj kući Gospe van Grada i časnim sestrama franjevkama koje djeluju u crkvi i u kući na lijepu prijamu i uslugu. U ime Vicepostulature jednako hvala i mons. Mikelinu za tople riječi o o. Antiću.

SLUGA BOŽJI O. ANTIĆ U SVOME RODNOM MJESTU

Mali otok Prvić blizu Šibenika, kraj mesta Vodica, ima dva sela: Prvić Luka i Prvić Šepurine. Sela su nekoć bila vrlo naseljena. Donedavno brojila su do 2.000 duša. To se vidi i po mnogim i lijepim kućama. Danas svako od njih ima tek nešto više od 200 osoba koje tamo stalno borave.

Makar su sela vrlo blizu jedno drugome, svako ima svoju crkvu i posebne su župe. Trenutačno je župnik za obje župe ista osoba. To je salezijanac Franjo Pranić. S dvojicom svoje redovničke subraće kao poglavaru boravi u nekoć trećoredskom, a danas salezijanskom samostanu u Prvić Luci.

Okretni župnik oduševljeno je prihvatio da se ove godine u Prvić Šepurinama, rodnom mjestu našega Sluge Božjega, održi spomenan o njemu. On je htio da se govori o o. Antiću i u Prvić Luci.

U subotu pred večer, 24. listopada, u župnoj i samostanskoj crkvi u Prvić Luci

slavila se sv. misa. Poslije mise vicepostulator je okupljenim vjernicima, uz dijapositive, održao predavanje o o. Antiću. Sutradan, u nedjelju 25. listopada, u 9 sati, skupa sa župnikom slavio je sv. misu u Prvić Šepurinama. Pod misom je govorio o duhovnom liku o. Antića. To isto ponovio je u 11 sati u Prvić Luci.

Istoga dana u 17 sati vicepostulator je u Prvić Šepurinama prikazao riječima i pomoći dijapositiva životni put o. Antića, koji je prije 95 godina započeo upravo ovde.

Vjernici jednoga i drugoga mjesta sve su pratili vrlo pozorno i s velikim zanimanjem. Uzeli su desetke životopisa o. Antića, a oni koji to već prije nisu učinili uzeli su i novi broj našega Glasila, dok su sličice Sluge Božjega svima podijeljene.

Mnogi iz Prvić Šepurina izrazili su želju da im se ponovno govori o o. Antiću, kojim se vrlo ponose. Isto tako neki su zamolili da im se pomogne u obnovi stare župske crkve sv. Jelene, koja se — uz veliko zalaganje župnika — upravo obnavlja. To je crkva u kojoj je kršten naš Sluga Božji.

Vicepostulator i ovim putem apelira na štovatelje o. Antića da se pridruže toj plemenitoj akciji. Svoj novčani prilog mogu poslati ili izravno na župnika u Prvić Luku (Franjo Pranić, Salezijanski samostan,

Prizor s mise u crkvi sv. Eberharda u Stuttgartu, 1. 11. 1987

59.233 PRVIĆ LUKA) s oznakom: zaopravak crkve u Prvić Šepurinama, a mogu ga dostaviti i na našu Vicepostulaturu, 41.000 ZAGREB, Vrbanićeva 35, s istom oznakom. Svima unaprijed toplo zahvaljujemo! Vicepostulator isto tako iskreno zahvaljuje gosp. župniku na svemu što radi za o. Antića, a njegovoj subraći i njemu na toplo gostoprimstvu.

SPOMENDAN O. ANTIĆA NA BLAGDAN SVIH SVETIH U STUTTGARTU

Nekoliko tisuća naših katoličkih vjernika koji borave na području Stuttgarta održava vezu s Hrvatskom katoličkom misijom, koja ima svoje sjedište u Hohenzollernstr. 11. U misiji rade trojica svećenika franjevaca splitske Provincije presv. Otkupitelja: dr. fra Pavao Žmire, fra Marinko Vukman i fra Ante Bilić, a djeluju i četiri časne sestre franjevke od Bezgrešnog začetka iz Dubrovnika, te nekoliko drugih suradnika.

Misija je vrlo živa. U zgradi „Stella maris”, u kojoj je sjedište misije, redovito se organiziraju razne priredbe, održavaju se

predavanja vjerskog i kulturnog sadržaja te zabavne večeri. Vjeronauk za hrvatsku djecu održava se u centru misije i po školama na deset mjesta, a nedjeljama sv. misa na hrvatskom jeziku u pet crkava.

U tako živu ambijentu ove je godine uoči blagdana Svih svetih i na sam blagdan održan spomendan sluge Božjega o. Ante Antića. Bila je to prigoda da se o njemu govori pred više od 3.000 ljudi.

Pripravu za spomendan vrlo zauzeto obavili su svećenici koji tamo djeluju, a napose sam voditelj misije dr. Pavao Žmire, pozivajući vjernike da iskoriste priliku te u što većem broju dođu na spomendan.

Tako se i dogodilo.

Uoči blagdana u misijskoj dvorani vicepostulator fra Stjepan Vučemilo, nakon uvoda i uz kratak komentar, prikazao je dijapositive o životnom putu o. Antića i o tome što se radi glede njegova uspona prema oltaru. Na blagdan Svih svetih, u pratinji voditelja misije i časnih sestara, vicepostulator je pod sv. misom govorio o o. Antiću na tri mjesta: u misijskoj dvorani, u vrlo prostranoj Gospinoj crkvi (*Liebfrauenkirche*) i u konkatedrali rotenburško-stuttgartske biskupije, u veličanstvenoj crkvi sv. Eberharda, koja se nalazi u samom centru Stutt-

garta, uz željezničku stanicu. Vele da je toga jutra samo u toj crkvi bilo više od 2.000 hrvatskih vjernika.

Kao i na drugim mjestima, o. Pavao je i ovđe s nekoliko riječi uveo u bogoslužje i predstavio vicepostulatora. Mješoviti je zbor odlično pjevao misu i izveo nekoliko drugih skladbi. Velik je broj vjernika pristupio sv. pričesti, oltar je bio okružen brojnim ministrantima, itd. Pravi i svečani duhovni ugodaj!

Vicepostulator je najprije govorio o današnjem blagdanu – o Svima svetima. Zatim je prešao na Slugu Božjeg, istaknuvši da je on, iako još nije proglašen svecem, na dobru putu da to sutra bude. Potom je u kratkim crtama izložio tijek njegova zemaljskog života i opisao kreposti kojima se odlikovao. Na poseban način istaknuo je da je još za njegova zemaljskog života o njemu kružio glas da je „svetac“ te da se taj glas održao do danas. Potrebno je, međutim, da se prenese i na mlađe naraštaje. Stoga je, kao i na drugim mjestima, pozvao sve naznačne da bolje upoznaju duhovni lik toga Božjeg ugodnika, da mole za njegovo uzdizanje na oltar i da mu se utječu u svojim potrebljima za zagovor kod Boga. Preporučio je životopise o. Antića i glasilo Vicepostulature.

Na kraju mise, kao i na drugim mjestima, ponovno se oglasio o. Pavao, preporučivši to isto još snažnijim riječima.

Poslije mise mnogi su vjernici, uz drugi vjerski tisak, uzimali životopise o. Antića te najnoviji broj lista DOBRI OTAC ANTIĆ, a na svim crkvenim vratima dijelile su se sličice Sluge Božjega s molitvom za proglašenje blaženim i svetim.

Brojna hrvatska katolička misija u Stuttgartu i prije toga dogadaja zauzeto je promicala štovanje o. Antića, posebno preko fra Marinka Vukmana. Blagdan Svih svetih bio je vrhunac toga promicanja. Radi toga i ovim se putem izriče najtoplja hvala u prvom redu svećenicima na čelu s voditeljem misije dr. fra Pavlom Žmire, pa časnim sestrnama i drugim njihovim suradnicima. Hvala također i na obilnoj materijalnoj pomoći!

I U ESSLINGENU ODRŽAN SPO-MENDAN O. ANTE ANTIĆA

Hrvatska katolička misija Esslingen nekoć je bila u sastavu Stuttgartske misije. Od nje se, međutim, već poodavno odvojila, budući da se iz Stuttgarta nije moglo redovito pastorizirati. Misija se, osim Esslingena,

Predavanje o ocu Antiću u centru hrvatske misije
u Stuttgartu, 30. 10. 1987.

Vjeroučenici u Otkoku žele imati sliku o. Antića

proteže na još nekoliko velikih mjeseta u kojima borave hrvatski radnici, najčešće sa svojim obiteljima. U misiji se svake nedjelje i blagdana slave četiri sv. mise na četiri različita mesta, a vjeronauk se održava u nekoliko škola i u centru Misije u Esslingenu, Augustinerstr. 5. U vrlo lijepo uređenom centru održavaju se različite priredbe, drže predavanja, itd.

Sadašnji revni voditelj misije, franjevac splitske Provincije presv. Otkupitelja fra Silvestar Bota, prihvatio je vrlo spremno ponudu da se i u njegovoj misiji održi spomendan na našeg Slugu Božjega.

U subotu 7. studenoga vicepostulator fra Stjepan Vučemilo u sjedištu Misije prikazao je dijapo positive sa životom o. Antića. Pojedine slike popratio je tumačenjem, a na kraju je odgovarao na različita pitanja nazočnih. Sutradan, uz pratinju o. Silvestra, najprije je slavio sv. misu i govorio o o. Antiću u mjestu Sielmigenu, pa u 12.30 sati u Esslingenu te u 16 sati u Nürtingenu. Tamo je nakon mise prikazao i dijapo positive.

Narod je svugdje bio jako pozoran i vrlo je aktivno surađivao sa svećenikom.

Lijepo se pjevalo, osobito u Esslingenu, pod vodstvom župne pomoćnice gospodice Mare. Bio je pravi duhovni ugodaj slaviti sv. misu na taj način!

Na sva tri mesta vicepostulator je, kao i obično, govorio o životu o. Antića i o njegovu duhovnom liku. Ni ovde nije propustio priliku istaknuti važnu ulogu naroda Božjega u postupku za proglašenje blaženih i svetih. Pozvao je zatim hrvatske vjernike da bolje upoznaju simpatični lik svoga zemljaka, dobrog o. Antića, da mu se utječu neka ih zagovara kod Boga i da mole za njegovo uzdizanje na oltar. Preporučio je životopise o. Antića i glasilo Vicepostulature DOBRI OTAC ANTIĆ. Vrlo zauzeti župnik i do sada je raspačavao među svojim vjernicima velik broj toga lista.

Vicepostulator nije propuštao priliku da to na svim misama napose istakne, zahvaljujući istodobno kako župniku tako i njegovim suradnicima i hrvatskim vjernicima na toplu prijemu, na zanimanju za Slugu Božjega i na materijalnoj pomoći. To isto ponavlja i ovim putem!

**UZ BLAGDAN SVECA IZ
ŠIBENIKA U OTOKU KOD SINJA
PRIKAZAN JE LIK
O. ANTE ANTIĆA**

Župa Otok kod Sinja, koja je nedavno s kardinalom Franjom Kuhaćem i splitskim nadbiskupom Franom Franićem proslavila 300. obljetnicu svoga osnutka i posvetila novu župnu crkvu, sigurno je jedna od najuređenijih i najboljih župa na području naše Crkve. Ona je *biser-župa*. Tako je nazvana na nedavnoj akademiji uoči blagoslova crkve. Narod je vrlo odan Bogu i svojoj vjeri. U impozantnu broju obavlja nedjeljnu dužnost. Djeca i mladi svih uzrasta odlično počaju vjeronauk. U župi se svečano i s velikim sudjelovanjem vjernika slave razne vjerske prigode, održavaju priredbe, u crkvi se skladno pjeva, itd.

Župa Otok jest i rasadnik svećeničkih i redovničkih zvanja. Danas je 26 živećih svećenika franjevaca Provincije presv. Otkupitelja i jedan biskupijski svećenik, koji potječe iz mjesta Otoka i iz susjednog sela Udovičića, otočke podružnice, te 12 bogoslova, jedan franjevački novak i 6 sjemeništaraca, pa 164 časne sestre pripadnice različitih redovničkih zajednica, 5 novakinja i 15 kandidatica.

Dio zasluge za taklo plodan vjerski život u toj župi pripada, bez sumnje brojnim kršćanskim obiteljima, dosadašnjim župnicima i njihovim pomoćnicima, no na poseban način to treba pripisati sadašnjoj pastoralnoj ekipi, revnom i u svakom pogledu zauzetom župniku fra Pavlu Vučkoviću, njegovim dosadašnjim pomoćnicima i sadašnjem pomoćniku fra Petru Klapežu te izvanredno pokretljivoj sestri Marineli, katehistici i voditeljici pjevanja, također s. Suzani, domaćici.

Vjeroučenici u Otku prate predavanje i dijapozitive o o. Antiću

Crkve i župska kuća u Otku kod Sinja

Ako se sve to ima pred očima, bilo je normalno da se i o našem Služi Božjem proširi glas u Otku i otočkoj župi; a nije to bilo teško izvesti!

Revni župnik fra Pavao sam je sugerirao da se o o. Antiću, koji je po rođenju Šibenčanin, govori prigodom svetkovine sv. Nikole Tavelića, koji također potječe iz šibenskoga kraja.

Tako je i bilo.

Tri dana prije blagdana sv. Nikole u Otok je stigao vicepostulator fra Stjepan Vučemilo. Dovezao je i pokretnu izložbu o o. Antiću, koja je bila odmah postavljena u novoj prostoranoj crkvi.

Tri popodneva fra Stjepan je svim polaznicima vjeronauka, razdijeljenima u 7 skupina, govorio i putem dijapositiva osvjetljavao blagi lik dobrog oca Antića. U nedjelju 15. studenoga, kada se slavio blagdan sv. Nikole Tavelića, uz zanosno pjevanje cijele crkve koncelebrirao je sa župnikom dvije sv. mise i na objema govorio

o tome tko su sveci i što oni za nas znače. Zatim je kratko govorio o sv. Nikoli i potom dosta iscrpno prikazao životni put sluge Božjeg o. Antića. Iznio je što se do sada učinilo za njegovo uzdizanje na oltar. Posebno je naznačio ulogu naroda Božjega u tome plemenitom 'nastojanju', pozivajući sve da bolje upoznaju o. Antića, da mole za njegovo proglašenje blaženim i svetim, te da mu se utječu neka ih kod Boga zagovara u životnim potrebama. To isto na kraju svake mise istaknuo je jakim riječima i župnik fra Pavao.

Narod, prožet dubokom vjerom, sve je pozorno pratilo, pokazujući i na taj način zanimanje za sve ono što je Božje i crkveno. Nakon misa vjernici su sa zanimanjem razgledali izložbu o o. Antiću, podijeljen je velik broj lista „Dobri otac Antić“ i oko 2000 sličica Sluge Božjeg s molitvom za njegovo proglašenje blaženim.

Fra Stjepan, oduševljen svime, iskreno se zahvalio svećenicima i sestrama na toplu prijemu i odlično pri-

ređenu spomenu na o. Antića u Otočku, a potom i njihovim vjernicima, koji su, skupa sa župnikom, i materijalno znatno pomogli kazu o. Antića.

O. ANTE ANTIĆ U MJESTU SVOGA DJETINJSTVA

Župa Zaton kod Šibenika, gdje se rijeka Krka miješa s morem, mjesto je djetinjstva i mladenačke dobi našega Sluge Božjega. Majka Tada donijela ga je u Zaton odmah poslije krštenja u Prvić Šepurinama. U Zatonu je Ante završio 6 razreda osnovne škole, te je odatle 1905. krenuo u franjevačko sjemenište i gimnaziju u Sinju. U Zatonu je bio stalni ministrant župniku don Vici Skarpi sve do polaska u Sinj, pa i kasnije, kada je dolazio na praznike, sve do svoga novicijata god. 1911. U Zatonu je fra Ante 5.

kovoza 1917. slavio i svoju mladu misu.

Bila je, dakle, sasvim na mjestu i pastoralno opravdana želja sadašnjeg vrijednog župnika, don Ive Bareša, da se ove godine i u Zatonu organizira spomen na vrlog sina ovoga kraja i postavi izložba o njemu.

Spomen je održan uz blagdan Gospe od Zdravlja, koja se ovdje posebno časti.

U subotu 21. studenoga, na Gospin blagdan, vicepostulator je prije podne slavio sv. misu i govorio o o. Antiću, ističući poglavito njegovu odanost i pobožnost prema Majci Božjoj. To je, dodao je o. Stjepan, počelo upravo ovdje pred slikom Gospe od Zdravlja, koja se nekoć nalazila na glavnem oltaru stare župne crkve, a danas je prenesena i postavljena blizu glavnog oltara u novoj prostranoj župnoj crkvi. Pred tom slikom Ante je često molio, te je već u svojim mla-

Prizor s Mise u Otku na blagdan sv. Nikole Tavelića 1987.

dim godinama postao „marijanska duša”, a to je i ostao do kraja života.

Gotovo isti govor o. Stjepan je ponovio i preko večernje sv. mise, nakon koje je, uz dijapositive, prikazao životni put o. Antića i njegovo lagano uspinjanje prema oltaru.

Sutradan, na blagdan Krista Kralja, na prijepodnevnoj župnoj misi vicepostulator je ponovno govorio o o. Anti, ističući ovaj put njegovo usmjerenje na Krista.

Izložba o o. Antiću bila je vrlo zgodno izložena u prostranoj zatonskoj župnoj crkvi. Mnogi mještani razgledali su je sa zanimanjem; to više jer se jedan dio tiče i njihova mesta.

Kako u crkvi tako i privatno fra Stjepan se od srca zahvalio vlc. župniku i s. Jozefini na zaista lijepu prijemu i organizaciji toga spomen-dana. To isto čini i ovim putem.

Nije moguće da bi se netko mogao obratiti ili posvetiti bez pomoći Bezgrešne Djevice, Majke božanske milosti. Koliko se više netko približi toj posrednici milosti, to će obilati biti obogaćen tim darom, lakše će se posvetiti, i plodonosnije će raditi za posvećenje bližnjega. Ali je nužno da onaj tko hoće raditi za spasenje drugih započne od samog sebe.

Maksimilijan Kolbe

Svetost poniznih, a osobito svetost Djevice Marije, ostala je skrivena u njihovim očima i u očima drugih.

Rene Laurentin

Istinska i jedina savršenost ne sastoji se toliko u tome da provodimo ovaj ili onaj život. Ona se sastoji u vršenju volje Božje, u tome da slijedimo onaj način života koji Bog hoće, na mjestu koje on hoće, na način koji on odredi... treba da mislimo, govorimo, radimo kako bi Isus mislio, govorio, radio da ga je otac stavio u istu situaciju.

Charles de Foucauld

Svi su veliki sveci išli putem odričanja i samozataje.

Papa Ivan XXIII.

Sveti su oni ljudi po kojima je drugima lakše u Boga vjerovati.

Nathan Soderblom

Svi mi imamo na zemlji samo jednu zadaću: postati svetima. Za to treba mnogo trpjjeti.

Leon Bloy

Svetost je nešto najjednostavnije. Ona je ljubav djeteta prema ocu.

Josef Kentenich

ŠTOVATELJI O. ANTE ANTIĆA PIŠU:

Velečasni oče!

... Prilažem još 1.000 din. da na moju rođakinju šaljete dva primjerka glasila DOBRI OTAC ANTIĆ, da njoj bude jedan, a drugi da dade drugima da čitaju. Ja ovdje u Bjelovaru širim među dobrim dušama ljubav prema ocu Antiću i preporučam svima da se vruće molimo Presv. Trojstvu da ga proslavi kao blaženika i sveca. Ja sam prošle godine bila tu kod Vas u mjesecu ožujku i dobila sam mnogo sličica s molitvama. Sve sam podijelila. Kupila sam i razne životopise o. Antića. Sve dajem na čitanje i svima preporučam da se mole Gospodinu da nam ga uzdigne na čast oltara...

A. K.

Bjelovar, 1987.

Među albanskim vjernicima u Đakovici pastoralno djeluju franjevci bosanske provincije, koji tamo imaju svoj samostan. U samostanu se nalaze i skupa s njima pastoralno djeluju i sestre sv. Križa, koje imaju svoju provincijsku kuću u Đakovici. Desetak sestara iste družbe također radi u medicinskom centru u Đakovici. Jedna i druga sestarska kuća u Đakovici čuva lijepe uspomene i sjećanja i njeguje posebno poštovanje prema o. Ante Antiću. Tako su, između ostalog, pisale vicepostulatoru sljedeće:

Poštovani oče Stjepane!

Primile smo Vaše pismo. Hvala Vam! Također velika hvala za knjige i spomen-sličice sluge Božjega o. Ante Antića koje ste nam poslali po fra Iliju. Sve nas je to vrlo obradovoalo. Za nas je to duhovno blago poslano nam od dobrog o. Antića.

Žao mi je što Vam ne možemo poslati novih preplatnika za list DOBRI OTAC ANTIĆ, jer ovdje svi govore albanski. Ali pratit ćemo sva-kako svojim molitvama i žrtvama Vaš rad...

(Potpisana sestra dalje opisuje svoj susret s o. Antićem u samostanu sestara sv. Križa na Vrhovcu u Zagrebu g. 1962. i zaključuje:)

Nakon tri godine otac Ante je umro, i ja sam već bila na drugoj filijali. Tad sam se odmah preporučila zagovoru dobrog o. Ante i molila ga za istinski duhovni napredak i za dobrog duhovnika... I mogu s punim uvjerenjem reći da o. Ante iz vječnosti prati moj duhovni život...

S. Ernesta

Đakovica, 1987.

Poštovani oče Stjepane!

Želim Vam se u ime moje zajednice toplo zahvaliti za poslane darovane knjige po našem fra Iliju. Nama je posebno drag dobri otac Antić, pošto ga je većina od nas osobno poznavala. Naime, dok smo bile učenice u Zagrebu, susretale smo se s njim na Vrhovcu. Tada bi nam on davao razne dobre savjete. Nas je to veoma radovalo pa smo voljele kad bismo se susretale s njim. Molimo ga sada da nam izmoli dobar duh u našim zajednicama te mnogo dobrih i svetih svećenika.

Mi ovdje živimo u sredini u kojoj nema katolika koji govore hrvatski da bismo im mogli ponuditi ovaj tako dragi časopis.

Uz puno sestrinskih pozdrava

S. Alojzina

Đakovica, 1987.

„Ave Maria“

Poštovani Oče, dragi Urednič!

... Obradovala sam se kad nam je stigao novi broj „Dobri otac Antić“.

Pročitala sam ga od prve do zadnje stranice. Zahvaljujem na uloženom trudu i čestitam na uspjelom izdanju. Bilten je zaista lijep i vrijedan u svakom pogledu: sadržaj, raspored, informacije, tisak, papir i dr. Živjeli! Radujem se svakom napretku i rastu zanimanja za poznavanje i štovanje oca Ante Antića. A i toga vidim da ima. Dao Bog što više!...

Bilo bi predugo moje pismo kad bih nabrojala sve što mi se u tome biltenu naročito svijelo i zašto želim da se proširi štovanje toga našeg velikana. Zato će samo ponoviti s pjesničinjom što je nama o. Antić bio i ostao:

„Ko sunce žarko koje nebo krasí,...

I sjaj se njegov još dugo ne gasi.“ ...

„Takva je Tvoja duša puna sjaja...
Očevo srce sjalo je kroz Tvoje...
I srce Ti si razdavao svoje...“

(S. Marija od Presv. Srca)

Toliko za sada. U duhu sam s Vama,
uz pozdrav

S. M. Andelina Kujundžić

Subotica, 1987.

Mnogopoštovani Oče!

Od sveg srca HVALA na svemu onom što ste donijeli... što će sa sobom uzimati na teren... i na taj način dragog o. Antu tolikim dušama pružiti, da ih on u njihovim potrebama pred Bogom zagovara...

Iskreno mi je žao da nisam bio kod kuće one nedjelje kad ste Vi osobno došli... no ja će svakako, kad

budem prolazio kroz Zagreb, doći, kao i prije, najprije na grob o. Ante Antića, a onda ostalo...

U Kristu i sv. Franji odani

O. Vinko Pulišić

Poštovani fra Stjepane!

Primila sam novi primjerak Vašega časopisa „Dobri otac Antić“, za koji Vam se od srca zahvaljujem. Divno ste Vi sve to uredili i obnovili.

Svaki se dan molim o. Antiću za sve svoje, a i za Vas da Vam Gospodin dade snage da izdržite i dovršite što ste započeli. Već sam dosta sličica s molitvom o. Antića podijelila i vjerujte da su mi ih svi rado uzeli.

Neka o. Antić zagovara svih nas gore kod dobrog Oca.

S. Ivana Džimbeg

Zadar, 1987.

Poštovani oče!

Primile smo Vaš cijenjeni dopis. Glasilo DOBRI OTAC ANTIĆ svida nam se. Sve je u njemu tako jasno, lijepo i svršishodno napisano i prikazano. Čestitamo Vama i Vašim suradnicima. Slugu Božjeg fra Antu Antića poznaju neke naše sestre jer im je bio isповjednik i duhovni vođa. Mnoge su čule za njega, ali ga ne poznaju dovoljno. U tome im može pomoći Vaše glasilo. Zato Vam prilažemo adrese naših kuća, uz molbu da im pošaljete Vaše glasilo na ogled, a mi ćemo s naše strane preporučiti da se pretplatite i da šire poznavanje sluge Božjega fra Ante Antića...

S. M. Imakulata Bajić,

zamj. pokrajinske predstojnice

Blato n/k, 1987.

USLIŠANJA – ZAHVALNICE – PREPORUKE

Prigodom 300. obljetnice sagrađenja crkve u župi MIRLOVIĆ-ZAGORA (1688.-1988.) zahvaljujem mome Dobrom ocu MAGISTRU za pristigle pomoći u obnovi crkve i ujedno preporučjem i svoje župljane u njegov moćni zagovor za duhovnu obnovu župe koja će se održati u prvoj nedjelji mjeseca svibnja 1988. g., kad ćemo jedan dan u istoj duh. obnovi posvetiti Dobrom o. Antiću, pod čiji sam zagovor stavio obnovu crkve i župljana.

Prilažem i naš prilog za troškove beatifikacije. Zahvalni župnik sa svojim župljanima.

Fra Augustin Krolo, žk.

***

U velikoj sam stisci, pa se preporučam dragom ocu Antiću i molim za pomoć. Uvijek ga rado zazivam u najtežim potrebama. U znak zahvale i daljnje preporuke, prilažem svoj skromni dar.

Zahvalna Amalija Novak – Zagreb

***

Hvala Ti, dobri oče Antiću, za sretnu operaciju. Uz svoj skromni prilog, preporučam se i nadalje.

Tereza Oreb – Vela Luka

***

Svoju ljubav i odanost prema dobrom ocu Antiću izražavam svojim skromnim prilogom za troškove beatifikacije. Želim i molim da našeg dobrog oca i Crkva što prije podigne na čast oltara. Zahvaljujući mu za milost koju mi je do sada udijelio, molim ga za duhovno i tjelesno zdravlje svoje obitelji i Seke.

Ivo Krnčević – Šibenik

Na slavu Presvetog Trojstva i na čast Bl. Djevice Marije, a u ZAHVALU ocu Anti Antiću za mnoge milosti koje sam po njegovu zagovoru primila, prilažem svoj skromni dar. Preporučam se i nadalje njegovu zagovoru i zaštiti. Molim Boga da dobri otac Antić bude što prije proglašen blaženim i svetim.

Uz veliku zahvalu štovateljica

Julijana Latinčić – Zagreb

***

Dobrom ocu Antiću od srca zahvaljujem za mnoge primljene milosti.

Mare Staničić,

ud. Pere Bakračeva – Baška Voda

***

Zahvaljujem Bogu za mnoge milosti primljene posredovanjem i zagovorom dobrog oca Ante Antića. Preporučam svoje potrebe i nadalje, a napose molim zagovor oca Antića za zdravlje djece.

Durđica Benić – Zagreb

***

Dragi duhovni Oče!

Veoma sam sretna i zahvaljujem dobrom Bogu što sam mogla nakon duže vremena posjetiti tvoju sobu i obnoviti drage uspomene, kada je Duh Sveti preko Vas plodno djelovao na moju dušu.

Preporučam se Vašem zagovoru. Preporučam Vam i sve duše koje mi dobri Bog povjerava. Neka je blagoslovjen Gospodin za sve što nam je preko Vas dao. Zahvalna

S. M. Daroslava Vojvodić

Dobri oče Antiću!
Hvala Ti unaprijed što ćeš nam pomoći u toj životnoj situaciji. Zahvalna

Marija K.

* * *

Često sam puta bila uslišena kad sam se molila dobrom ocu Antiću. Tako i ovih dana. Bila sam u vrlo teškoj situaciji. Izmolila sam nekoliko devetnica za patra Antića. Pri kraju jedne devetnice vraća se mir u moju dušu i zdravlje mi se popravilo. Zahvaljujem Bogu i njegovoj presvetoj Majci i dobrom ocu Antiću.

S. Blandina Trogrlić

* * *

Pomozi, izmoli, štiti!

Obitelj H.

* * *

Duhovni Oče!

Moli se za sve nas i izmoli nam što više takvih duhovnih vođa koji su potrebni mladima a i svima nama na ovoj zemlji. Molimo se za što skorije proglašenje blaženim i neka Duh Sveti djeluje na sv. oca Papu, da Te uzviši na oltar svetih. Amen, Aleluja!

N. N.

* * *

Živeći u ovom samostanu i prolazeći pokraj ove sobe, uvijek sam osjećao nešto tajanstveno. I nadalje me, dobri oče Antiću, prati svojim zagovorom na mojoj putu.

Zahvalni bogoslov

* * *

Presvetom Trojstvu, Sv. Obitelji, a na poseban način i dobrom ocu Antiću, zahvaljujem za smirenje i blaženo preminuće moje majke, koja je veoma štovala dobrog oca Antića, a ja sam je naslijedila.

30

I sada preporučam ocu Antiću sve teškoće, utječem mu se za zagovor i vjerujem da će mi isprositi, da iz ruke našega Spasitelja dobijem tražene milosti. — Molim i nadalje da dobri otac Antić što prije bude proglašen svetim.

Zora Dorić – Osijek

* * *

Dragi oče Ante Antiću!

Preporučam se Vašim molitvama za sebe, svoje sestre i brata, nećaka i nećakinje i za obraćenje grešnika. Za sve molim da ih Duh Sveti prosvjetili, da mogu uzvisivati i slaviti Sv. Trojstvo po Kristu Isusu našem Gospodinu i po Bl. Dj. Mariji. — Vaša štovateljica

K. B. – Zagreb

* * *

Dobri oče Antiću!

Oslobodi me kroz pomoć Božju od ovih nevolja koje mi ugrožavaju dušu i tijelo! Unaprijed ti se zahvaljujem.

N. N.

* * *

Dragi oče Ante!

Hvala Ti za nebrojena dobra koja si mi izmolio i koja sam po Tebi i preko Tebe primila. Preporučam Ti vjeru našeg naroda, a napose naše mlađeži. Hvala Ti za sve! Zahvalna

S. Mariangela Žigrić

* * *

Dragi oče Ante!

Slaba sam, grješna sam, ne znam moliti. Ti znaš za naše ljudske slabosti. Isprosi svojom svetom molitvom kod Svevišnjega poniznost, ljubav i krotkost za moju djecu i mene.

Zahvalna Mirjana Lalić

NAŠI POKOJNICI

Pred nama su pošli u vječnost
štovatelji o. Ante Antića:

Marija Katavić – PROLOŽAC
Liza Pulhiera – SPLIT
Margarita (Ita) Nikolić – IMOTSKI
(+ 11. VIII. 1987.)
Nikica Petrov – METKOVIĆ
(+ 24. IX. 1987.)

GOSPODINE, UDIJELI IM POKOJ
VJEĆNI!

+ Nikica Petrov

Sve je manje onih koji su se za života okupljali oko fra Ante Antića. Posebno se sužuje krug njegovih učenika i pokornika u Dalmaciji. Preseliše se u vječnost učiteljice koje su crpile duhovnu snagu na temeljima sv. Evangela preko njegovih propovijedi, nagovora i pisama. Jedna od posljednjih jest Nikica Petrov.

Ta dobra duša rodila se je u Metkoviću 14. studenoga 1902. Otac joj se doselio iz Vinišća kod Trogira, oženio Metkovku i tu ostavio svoje kosti. Nikičina je majka bila uzor-kršćanka. Usadila je u dušu svoje djece naslijedeno kršćanstvo, koje je bilo dje-

lotvorno. Crkvi Božjoj dala je pobožnog, učenog, vrijednog profesora, odgojitelja dr. fra Stanka. Njegova srođna duša bila je je pok. Nikica.

Časne sestre kćeri Božje ljubavi u njezino doba imale su u Sarajevu svoju učiteljsku školu. Pohađale su je djevojke sa svih strana domovine. Držale su i Dom, u kojem su mnoge njihove učenice stanovale. Nikica je imala tu sreću da je završila učiteljsku školu kod njih. Velik broj učenica tog odgojnog zavoda dobio je službu po raznim selima i gradićima u Dalmaciji. Osnovale su svoj obiteljski dom i živjele po Kristovoj nauci. Okupljale su se preko ljetnih praznika oko o. Antića, koji bi im po nekoliko dana držao duhovne vježbe.

Nikica se potpuno posvetila Bogu. Uzela je k sebi dobru majku i sestru Maricu, vodila ih sa sobom dok ih nije prije sebe uputila k Bogu. Njihova kuća bila je dom molitve. Kad bi fra Stanko svratio k njima, osjetilo bi se ozračje božanske vedrine i topline.

Službovala je Nikica kao učiteljica u Grivi (župa Cista) kod Imotskog. Njezinu kućnu zajednicu vukla je fra Stankova blizina. Nalazimo ih u Bajagiću kod Sinja. Odatile su prešli u gradsku školu u Sinj, da bi Nane, kako su od milja nazivali dobru majku, osjetila iz blizine blagodat svećeničke majke. Međutim, dogodilo se baš tada da je fra Stanko izabran za provincijala (1934.–1937.). Morao je iz Sinja prijesti u Split. Za to vrijeme umrla je njihova draga Nane. Svoj mirni san našla je na sinjskom groblju.

Nikica je sve vrijeme rata provela u Sinju zajedno sa svojom sestrom Maricom. Po završetku te svjetske tragedije Nikica s Maricom prelazi u Krvavac kod Metkovića. Nisu se dugo zadržale u tom neretvanskom selu, jer je Nikica kao sposobna učiteljica prešla na službu u rodni Metković. Zajedno sa sestrom nastanila se u rodnoj kući. Kad je pokopala sestruru Maricu, prešla je k obitelji sinovca Bože. Primili su je srcem i dušom i u dugoj teškoj bolesti njegovali kao svoju majku. I tu se ispunila ona naša stara riječ: „Bog ne zapušta svoga.“ Umrla je 24. rujna 1987. i sutradan je sprovedena u crkvi sv. Ilike. Velik broj njezinih učenika i učenica, zajedno s ostalim građanima Metkovića, ispratili su svoju dobru mještanku i učiteljicu na vječni počinak. Sprovod je vodio župnik fra Ivan Nimac, uz sudjelovanje petorice franjevaca. Oproštajnu riječ imao je

bivši župnik i fra Stankov učenik fra Vjeko Vrčić.

Nikica Petrov bila je osoba vrlo nježne i osjetljive savjesti. U teškim vremenima, kad nije bilo lako biti učiteljicom i ostati praktičkom vjernicom, pok. Nikica nije nikada zatajila svoju vjeru i ljubav prema Bogu i Crkvi. Tiha, povučena, skromna, uvijek je nalazila svoj odmor u molitvi i u crkvi. Nitko nikada nije imao snage da dirne u svetije te dobre duše. Savjesno je vršila svoje dužnosti. Nikada se nije upitala ni u poli-

tiku ni u događaje koji su se oko nje odvijali. Vjerna je do smrti ostala svojim obećanjima prema Bogu. Živjela je životom redovnike, iako nije stanova u samostanu. Ta franjevačka trećoredica pronašla je način kako se može služiti Bogu i u svijetu, pretvorivši svoj dom u kuću molitve, a čineći dobro svome bližnjemu.

Nema sumnje da je i o. Antić u tome imao udjela.

Fra Vjeko Vrčić

MILODARI

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije pridonijeli su od početka rujna do kraja studenog 1987:

Jozefina Ptičar – Frankfurt (50 DM); s. Ksaverija Oreb – Split (10.000); Bea Derenčin – Zagreb (11.000); Dragica Stepić – Zagreb (3.200); Mara Ribičić – Dubrovnik (10.000); Josipa Živičnjak – Zagreb (20.000); Katarina Rukavina – Zagreb (4.000); Obitelj Demšić – Zagreb (4.000); Štefanija Rukavina – Zagreb (2.000); Andelka Čurko – Zagreb (400); Obitelj Borović – Zagreb (3.500); Obitelj Karalić – Zagreb (25.000); Katice Mesić – Zagreb (1.400); Miro Sambinjak – Zagreb (900); N. N. – Zagreb (1.000); Marija Baranović – Split (2.000); Ivo Politeo – Split (2.000); Katica Radić – Split (1.000); Katica Mihaljević – Postira (11.000); Mandica Martinović – Zagreb (1.000); Marija Sršen – Kardeljevo (5.000); Vič. Josip Kapš – Gospic (10.000); Ivka Kirinić – Zagreb (5.000); Jelena Miličević – Zagreb (1.500); Amalija Novak – Zagreb (7.000); Obitelj Borović – Zagreb (1.000); Blanka Mokrović – Zagreb (6.000); N. N. – Zagreb (6.000); Franjevački svjetovni red Gospe Lurdske – Zagreb (25.000); Fra Nikola Radić – Zaostrog (40.000); Jasna Đenero – Dubrovnik (2.500); Ana Dragojević – Dubrovnik (2.500); Samostan Benediktinki – Hvar (10.000); Miljenka Damić – Metković (5.000); Jolanda Mučić – Šibenik (35.000); Marija Džaja – Zagreb (5.000); Roža Dukić – Zaton (5.000); Greta Barković – Zagreb (13.000); Marija Sošić, pok. Šimuna – Breba (5.000); Roža Dukić – Zaton (2.000); Lida Antić – Zaton (4.000); Mara Antić – Zaton (1.000); K. Z. – Baška (6.000); Tereza Oreb – Vela Luka (3.000); Andelka Zear – Zagreb (1.000); Sestre Franjevke od Bezgrešne – Šibenik (30.000); Fra Augustin Krolo – Unešić (20.000); Pera Bitunjac – Mirlović (5.000); Vič. Slavko Mikelin – Šibenik (10.000); Vjekoslav Labura – Šibenik (5.000); s. Jozefina Perišić – Zaton (1.000); N. N. – Prvić Luka (2.000); N. N. – Prvić Luka (3.000); N. N. – Prvić Luka – (3.000); Franka Antić – Prvić Šepurine (5.000); K. V. Prvić Šepurine (5.000); Marija Zrimić – Vrpolje (9.000); Katica Jerbić – Valpovo (1.000); Marija Švear Petrinja (3.000); s. Štefanija Bišćan – Zagreb (5.000); Mare Stanić ud. Pere – Baška Voda (4.000); Katica Jukić – Split (10.000); Radmila Marić – Stuttgart (40 DM); Mila Bašić – Stuttgart (50 DM); Katica Marjanović – Stuttgart (50 DM); Hrvatska katolička misija Stuttgart (1.500 DM); Fra Marinko Vukman – Stuttgart (50 DM); Anto Marjanović – Sielmingen (50 DM); Mijo Martinović – Sielmingen (20 DM); Hrvatska katolička misija – Esslingen (600 DM); Đurdica Benić – Zagreb (5.000); Ljubica Repar – Zagreb (50.000); Ugrina Lapov – Zadar (4.000); Luce Krstulović – Dubrovnik (4.000); Lucija Petrov – Metković (20.000); Katica Mihaljević – Postira (20.000); Jelica Latin – Vodice (9.000); Mihael Lukovečki – Zemun (1.000); Marija Kaštelan – Zagreb (5.000); Jelka Lončarević – Zagreb (5.000); N. N. – Zagreb (1.000); Župski ured – Crivac (10.000); Župski ured – Gradac (20.000); Milka Živković – Zaton (5.000); Fra Franjo Petričević – Sinj (50 \$); Župski ured – Zaton (40.000); Suzana Antić – Zaton (1.000); Anka Musić – Zaton (2.000); Roža Dukić – Zaton (1.000); Jelena Martinović – Zaton (1.000); Rokina Mandarić – Zaton (1.000); Roža Živković – Zaton (4.000); Marija Živković – Zaton (1.000); Neda Vitasović – Makarska (4.000);

Neki spomenuti darovatelji dodali su i godišnju preplatu za naše glasilo. Preplatu su također poslali mnogi dosadašnji ili novi čitatelji. Vicepostulatura i uredništvo glasila svima od srca zahvaljuje!

Štovateljima o. Antića
i čitateljima ovog glasila

Sretan Božić

I BLAGOSLOVLJENA NOVA GODINA

*Darom premilosrdnog srca
Boga našega
pohodilo nas je*

*MLADO SUNCE s visine,
da obasja one što sjede u tmni...
da upravi noge naše
na put mira!*

*da obasja one što sjede u tmini...
da upravi noge naše
na put mira!*

ZATON kod Šibenika – danas. Ovdje je Sluga Božji fra Ante Antić proveo svoje djetinjstvo od 1893–1905.

O preseljenju obitelji Antić iz Prvić-Šepurina u Zaton imamo i njegovo vlastoručno svjedočanstvo

Učastomina svjedodžba rođenja.

Ja potpisam svjedočim, da sam rođen na 16 travnja 1893
u Prvić. Šepurine, općina Žlarin, od Tome Antić i Tade Vlahov
Postoji svitki mog pok. oca, moja je majka prešla na stanje u
Zaton kod Šibenika.

M rjern čega bilježim se
Ante Antić.

Makarska, 22 listopada 1918.